

Toch thuis.

dat hij „hoewel hij eerst met gematigdheid optrad om de zware rampen die op de ingezetenen drukten te verzachten, later door zijn opvolgende daden zich algemeen gehaat heeft gemaakt.”

Behalve deze twee prefecten waren de overigen, welke zich benoemd zagen, nadat het organiek decreet van 18 October 1810 het land in zeven departementen verdeeld had:

De heer J. G. Verstolk van Soelen, prefect van het Dept. van den Boven-Ysel met standplaats Arnhem; later werd hij vervangen door Mr. R. L. van Andringa de Kempnaer;

Mr. P. Hofstede, prefect van het Dept. Monden van den Ysel met standplaats

Zwolle; in 1813 werd hij opgevolgd door den prefect van het Dept. de Vacluse J. Hultman;

Mr. R. L. van Andringa de Kempnaer, prefect van het Dept. Friesland met standplaats Leeuwarden, later vervangen door den heer Verstolk van Soelen;

De heer H. L. Wichers, prefect van het Dept. van de Wester-Eems met standplaats Groningen; in 1813 werd hij vervangen door den heer Petit de Beauverger;

De heer Janneson, een Duitscher, prefect van het Dept. van de Ooster-Eems met Aurich als standplaats.

(Wordt vervolgd).

TOCH THUIS

DOOR

FREDERIK BLOEMINK.

Toen ze in den grooten rieten leuningstoel met het groen-saaien kussen een beetje gekomen was, voelde ze op eens met plotsverslappende zekerheid, dat het zóó niet langer ging.

Waarachies, ze kon zich maar met moeite herinneren, hoe het eigenlijk gekomen was. Even moest ze prakkezeeren, ja, ze had kernemelk willen nemen voor 's avonds. Toen had ze de groote blikken kan willen pakken, omdat d'r bruin-steenen nog vuil stond. Op de leer was ze geklauterd om 'm uit de keukenkast te halen. En opeens was het toen daar boven gaan draaien om haar heen, of ze drank gebruikt had. Hakend en grijpend was ze neergetuimeld en geen bot had ze meer kunnen verroeren; als een neergesmakte zak was ze blijven liggen.

Gelukkig dat de melkboer naar boven gekomen was. Die had haar opgeholpen, wat water gegeven en in den stoel gezet. Hij had de buurvrouw willen roepen, maar dat had ze niet gewild: geen vreemden d'r in, die snuffelen in een oogenblik alles door. Nee, dat wou ze niet; ze kon zich nu best redden.

Toch voelde ze wel, dat het niet langer ging zóó. Alles schemerde nog droomerig voor d'r oogen. Ze werd oud, te oud om alleen te zijn. Was ze niet van de leer ge-

tuimeld en kon dat niet elken dag weer gebeuren, of erger nog?

De schrik had haar nog te pakken. Ze beefde over al d'r leden.

Ze zou d'r maar eens even uitloopen voor verzet. Dan bedaarde het wel. Naar Aal, die was bloedeigen, daar zou ze eens mee praten.

„'k Wor oud, 'k wor oud,” dacht ze maar, toen ze zenuwachtig-voorzichtig de straten door sukkelde. Telkens bleef ze staan, staarde de voorbijgangers aan of ze wat vragen wou en slofte dan voetje voor voetje met berekende pasjes verder.

Een beetje beangst, hoe ze zich houden zou, trad ze aarzelend bij Aal binnen.

„Wat zal ons nou overkomen!” schreeuwde Aal al van uit de keuken, terwijl ze d'r gloedroode armen uit het witte sopschuim haalde, wat afsprekelde en haastig aan d'r boezelaar afveegde.

„Heb ie de honderdduizend, dat je al zoo vroeg op 't pad ben?”

„Nee, Aal, maar 'k ben een beetje overstuur, meid. 'k Dacht zoo bij me zelve, 'k zal 's naar Aal toegaan, maar als 'k geweten had, dat je zoo druk in 't werk zat’... ”

„Bè je mal mensch, 't is gekheid. Ga zitte daar, 'k zal water opzette. Je lus toch wel een bakkie, niet?”

„As 'k ie niet ophou, graag Aal.”

„Hè, hè,” zuchtte ze, terwijl ze op den stoel ging zitten en de keelbanden van d'r kapothoedje losmaakte.